

2 Lily

De lelie, de roos en de lotus zijn van oudsher symbolen voor ons diepste geestelijke zelf, onze enige ware en onsterfelijke zelf, onze innerlijke God.

Dat is duidelijke beeldspraak. Een zaadje valt in de donkere, slijmerige, rottende aarde. Daaruit rijst een plant op, die op een dag een adembenemend mooie en oogverblindende, zuiver witte bloem voortbrengt. Zij is in fel contrast met de omgeving waarin het zaadje werd geplant. Dat is niet erg vleierend voor ons persoonlijk, maar het idee is dat wij de rottende aarde zijn en de bloem de innerlijke God, verborgen in het hart. Dat is Lily [de lelie] Potter, de moeder van Harry.

De goddelijke bloem in het hart is door de eeuwen heen in verhalen op nog veel andere manieren symbolisch tot uitdrukking gebracht. Bekend is bijvoorbeeld de Steen der Wijzen. De legende vertelt dat deze steen het levenselixer kan voortbrengen en in staat is om alle andere metalen om te zetten in goud. Het symbool is hier duidelijk. Het levenselixer verwijst naar de eigenschap van de geestelijke knop in het hart, om de drager eeuwig leven te schenken, mits hij de Steen op de juiste manier aanwendt. Het omzetten van andere metalen in goud, symboliseert hetzelfde als bovenbedoelde bloem: iets waardeloos omzetten in iets heel moois. Goud is een zeer krachtig symbool, omdat het niet oxideert en daarom niet wordt aangetast. Er is een bijkomende betekenis van goud, omdat gevorderde zoekers op het pad van bevrijding ons hebben verteld dat, wanneer de bloem in het hart zich volledig heeft geopend en zijn hemelse geur zich door het hele lichaam heeft verspreid, de aura van de zoeker een bijzondere gouden straling verkrijgt. Dat is in het bijzonder zo rond het hoofd. Zo ontstond het mystieke beeld van het aureool of de halo die we in middeleeuwse schilderijen zien afgebeeld.

Naar mijn mening gebruikt J.K. Rowling het symbool van de Steen der Wijzen hier echter op een andere manier, namelijk als een occult symbool om precies het tegenovergestelde te zeggen. Het levenselixer betekent hier leven in het fysieke lichaam, goud betekent aardse rijkdom. Dat is een ongebruikelijke toepassing van symboliek, maar wel uiterst doeltreffend.

Een ander effectief symbool voor het onsterfelijke leven in het hart is het zaad. We weten immers dat een zaadje met kracht gevuld is en dat een kleine eikel kan uitgroeien tot een machtige eik, zo groot dat er tien mensen nodig zijn om hem te omvatten. Het zaad is daarom zo belangrijk in de discussie over Harry Potter, omdat we weten dat om een plant te laten groeien een zaadje moet sterven. Misschien is dat wel waarom Lily zichzelf voor Harry opoffert, symbolisch gesproken. Het vermogen sterft, opdat het daarin verborgene tot leven kan komen.

Wanneer wij *Harry Potter* vergelijken met andere verhalen kunnen wij Lily op verschillende wijzen vertegenwoordigd zien. Bijvoorbeeld in Grimms sprookje, *Doornroosje*, ook bekend als *De Schone Slaapster*, zien we een andere bloem. Verscholen achter ondoordringbare doornstruiken, ligt in een kasteel een slapende prinses, met het gehele hof eveneens in slaap. De doornstruiken staan voor het ikerichte leven, waaruit wij ons moeten omkeren om het slapende 'koninklijke' leven in ons hart te doen ontwaken. Koninklijkheid is een ander krachtig symbool voor de in ons aanwezige goddelijke potentie. Veel zoekers hebben het idee dat er iets bijzonders met hen aan de hand is, dat zij in het geheim van koninklijke afkomst zijn. Dat is vanuit alchemisch oogpunt werkelijk waar, want het slapende kind achter onze tijdelijke bestaansvorm is een prins of prinses, een kind van de koning van de schepping.

Een ander sprookje van Grimm, *De Glazen Doodkist* is vergelijkbaar met *Doornroosje*. Hier is het goddelijk vermogen een slapende prinses in een glazen doodkist. Glazen flessen om haar heen bevatten een miniatuur kasteel, bedienden en alles wat het leven in een paleis behelst. Wanneer de deksel wordt opgelicht wordt de prinses wakker en groeit het kasteel tot zijn oorspronkelijke grootte; dit zijn allemaal symbolen van 'het koninkrijk in u.'

Dit bijzondere sprookje is zelfs beter van toepassing op *Harry Potter*, want raad eens, wat leidt de held naar de glazen kist? Een hert! We komen hierop terug als we James bespreken.

De innerlijke God kan evenzeer worden uitgedrukt door zaken als een diamant of ieder ander prachtig juweel. De diamant is zeer toepasselijk vanwege zijn hardheid, waardoor hij vrijwel niet te vernietigen is. Hij is daardoor een prachtig symbool voor de onsterfelijkheid van de innerlijke prins of prinses.

Abstracte zaken kunnen beter worden begrepen als ze door symbolen worden weergegeven. Soms is het zelfs de enige manier. Maar vergeet niet dat symbolen slechts vergelijkingen zijn en niet de zaak zelf. De innerlijke God is *als* een zaad dat kan ontkiemen en kan groeien volgens zijn 'genen'. De innerlijke God is *als* een kasteel dat tot zelfstandig leven in staat is, vol rijkdom, pracht en schoonheid. De innerlijke God is *als* een prins of prinses omdat het een kind is van de koning, of de architect van het universum. Het is *als* een knop, omdat zich hieruit een bloem kan onvouwen van verblindende zuiverheid en schoonheid. Maar toch is het *niets* van dit alles.

Het is kennelijk niet fysiek, omdat wij het in alle voorgaande incarnaties al bij ons droegen. Het is onzichtbaar, onnaspeurlijk voor de wetenschap en het bestaan ervan wordt door miljoenen mensen ontkend. Alleen de bezitter kan het gewaarworden. Hoe? Door te voelen dat hij diep van binnen koninklijk is. Door te geloven dat het leven op aarde niet alle leven is wat er bestaat. Door, gedreven door een onstuitbare

drang, te zoeken naar het doel van het leven, naar de oorzaken achter de fysieke oorzaken, naar verwerkelijking van zichzelf als een geestelijk wezen.

En wat is die kostbare kern in ons werkelijk? Ik denk dat hij het beste beschreven kan worden als een goddelijke gedachtevonk. Alles wat God schept, is eeuwigdurend en onvernietigbaar, dus ook wij. En zo is er enerzijds de mogelijkheid van een goddelijke gedachtevonk, die zich ontwikkelt volgens de onderliggende gedachte, anderzijds van een wegwijnen, wanneer het potentieel niet wordt benut. Vele miljoenen jaren geleden flitste de geest van God als een bliksemstraal door het universum, daarbij in zijn kielzog een zee van gedachtevonken achterlatend. Ieder van deze is uniek en in staat om zich te ontwikkelen tot een machtige God, een eeuwige vader, een vredevorst. Door een proces dat onvoorstelbaar veel tijd in beslag nam, ontwikkelden zich de vonken en velen van hen groeiden uit tot zonen van de Vader, in een glorie die het verstand te boven gaat. Anderen echter kozen de weg van een experimenteel plan in plaats van het plan te volgen wat in hun eigen wezen was geschreven. Zij 'vielen' in een ander universum, waarbij de gedachtevonken wegwijnden tot een absoluut minimum. Voor diegenen die graag een technische uitleg hebben: de gedachtevonk is het exacte middel punt van de microkosmos die wij bewonen.

Wij bezitten allemaal in onszelf iets dat zo onuitsprekelijk kostbaar is, zo uitermate verheven, zo niet uit te spreken bovennatuurlijk, dat wij het gevoel zouden moeten hebben dat ons hart gevuld is met een zwellende ballon, zoals J.K. Rowling het noemt.

Denk hier eens over na: ongeacht wat onze fysieke omstandigheden zijn, ongeacht wat onze rol in het leven is, of waar we leven, hebben wij het vermogen om ons hart te openen voor de lelie in ons en daar door Harry geboren te laten worden. Hij heeft een lange en pijn lijke strijd te gaan om de Voldemort in ons te verslaan, maar het zal eenmaal eindigen in een volledige bevrijding en in het herstel van de innerlijke prins, de erfgenaam van het eeuwigdurend koninkrijk.

Om het hele boek te zien, klik [hier](#)